

צ'ייס מנהטן יבוא לישראל

נשיא דיוויד רוקפר
לא סניף לא השקעות

ויחל לעשות שם עסקים, ומתכוון לפתוח סניפים בארצות-הנפט הערביות, בלטשו עין אל פיקדונות הפטרודולר. לפתיחת הנציגות בישראל שתי מטרות. האחת, בחינת תוכניתו של דוד רוקפלר לפיתוח עמק הירדן כמפעל-השקיה בינלאומי גדול, שיאפשר את יישוב הפליטים הערביים במיסגרת הסדר-שלום באזור. ה' מטרות השנייה היא מניעת מעבר הון יהודי באמריקה מ"צ'ייס" למתחרה ה' גדול, "פירסט נשיונל סיטי בנק" או בקיצור "סיטיבנק".

מאז לקח רוקפלר לידיו את ניהול "צ'ייס" (במארס 1969), הוא משקיע כל מאמץ כדי להדביק את "סיטיבנק", העולה על "צ'ייס" בכל, בעיקר ריווחיות הכפולה שלו. הייתרון הגדול של "סיטיבנק" היה בפעילות הבינלאומית עם 242 סניפים, לעומת 101 של "צ'ייס". לכן החל רוקפלר במסעי פגישות עם ראשי-ממשלות, במטרה לחביא עסקים ל"צ'ייס".

"צ'ייס" פתח סניף במוסקבה וקיבל מינויו של נציג הבנק הסיני הלאומי. רוקפלר נפגש עם סעודי, סאדאת וגולדה מאיר, דן עם כולם בענייני כספים. אבל ברור היה כי הקשרים עם ישראל חשו-בים רק בגלל היהודים באמריקה, ולא בגלל עסקיו של "צ'ייס" בישראל.

רוקפלר ניסה תחילה להימנע מכל נוגע רישמי עם ישראל, להסתפק בשמשו הסוכן הבלעדי של מילווי-הפיתוח ה' ישראלי, דבר המכניס לו פיקדונות לזמן ארוך של עשרות מיליוני דולר לשנה. אולם החשש מבריחת הון יהודי מאמריקה גבר, ועתה הוחלט לפתוח את הנציגות בישראל.

בימים הקרובים יודע כי ליד **רוקפלר**, בעל "צ'ייס מנהטן בנק", הח' לית לפתוח נציגות בישראל. נציגות, ולא סניף — כפי שחשבש על-ידי ראשי-הממשלה **יצחק רבין** עת ביקר בישראל לא לפני חודשים אחדים. "צ'ייס מנהטן" יפתח סניף מלא בקהיר

כך גובים מס-הכנסה

לפני כחצי שנה רעשה המדינה, לאחר ש"העולם הזה" פירס את הסכם מס-הכנסה של **עובד בן-עמלי**, לפיו הוא משלם למס-ההכנסה חוב, משנות החמישים, ללא כל ריבית, ועתה מתנהל מאבק משפטי ממושך בינו לבין מס-ההכנסה על השאלה אם ישלם ריבית או לאו.

במיקרהו של **בן-עמלי**, כזכור, נחתם עימו הסכם שלפיו ישלם חוב של פמיליון לירות בתשלומים חודשיים ללא ריבית, משך כמה שנים.

מתברר כי הסדר כזה, של תשלום חוב מס-הכנסה משנים עברו בלי ריבית, אינו הסדר בודד. להלן מיקרה שהובא לבית-הדין המיסוי בימים אלה, והוא מלמד הרבה על שיטות גביית המס של הממונה על הכנסות המדינה, **משה נוידרפר** ועמיתיו.

יוסף כהן-שור היה חייב 20 אלף לירות למס-הכנסה, ולא שילם. מס-הכנסה עיקל את הונתו אשר בתחנה המרכזית החדשה, והחליט למכרה. העיקול היה בשנת 1966. ההוצאה-לפועל מכרה את החנות בחודש אפריל שנת 1974 בסכום של 137 אלף לירות. החייב, **כהן-שור**, פנה לשופט-השלוש הראשי בתל-אביב, **חיים שטיינברג**, בבקשה לבטל את המכרה בגלל סיבות שונות. השופט דחה את הבקשה, והוסיף כמה מילים חריפות על הסחבת בגביית המס.

אבל, **יוסף כהן-שור** לא התייאש, החליט לגמור עניין עם מקידי מס-הכנסה, וראה זה פלא: הללו, יהודים רחמנים, הגיעו עימו להסדר שלפיו בוטלו מכירת ועיקול החנות, תמורת תשלום החוב שהוא חייב — 20 אלף לירות.

עכשיו, נא לעשות חשבון: החוב הוא משנת 1966. התשלום נעשה לאחר שמונה (!) שנים. ללא כל ריבית. למח? ככה. ערך הכסף ירד מאז בעשרה אחוזים לפחות לשנה. הווה אומר: האיש שילם כאילו ארבעת אלפים לירות ללא ריבית. אז מה אפשר לדרוש מנוידרפר ואנשיו? אחרי הכל, אם הממונה על הכנסות המדינה מקבל מן המדינה מענק והלוואה תקציבית לקניית דירה בירושלים, קונה את הדירה ומשכירה לאחרים, מדוע לא יוותר לאחרים על ריבית?

בנק ישראל

הכיר דה'פקטו

בנושים הבריטיים

השתתפותו של נציג המפרק הבריטי, כמוה כהכרה דה'פקטו בחובות הבריטיים, שממנה יהיה קשה לסגת. זוהי הפרה מוחלטת של החלטות הצוות, בי ראשות ראש-הממשלה.

צינור האנגלים מחווה פגיעה חמורה בנושים הישראליים ובסיכוייהם לקבל חלק מן החוב. שכן עד כה צריך היה לחלק את הנכסים רק בין הנושים בישראל, ועתה יצרפו עוד נושים בסכום של חצי מיליארד לירות.

באסיפה מתכונן עורך-הדין **אליהו מירון**, המייצג את מישפחת **ויליאמס**, בעלת הבנק לשעבר, להתנגד להכרה ב"בנק ישראל" כנושה. הוא יטען כי "בנק ישראל" שילם את מה ששילם בחתונה, בות, ולא מהכרה, לא היה מפקיד בבנק לפני הפירוק, ולכן אינו נושה חוקי.

קרוב לוודאי כי החלטת הנגיד להתיר לבריטים להשתתף באסיפה, תגרום סע' רת-רוחות בוועדת-הכספים של הכנסת ובצלמרת משרד-האוצר.

פרקליט מירון
לא הכרה, לא שותפות

ביגוד מוחלט להחלטות הצוות בהרכב ראש-הממשלה, שר-האוצר ונגיד "בנק ישראל", שחלטי לא להכיר בכל צורה שהיא בתביעות הנושים הבריטיים של "בנק-ארץ-ישראל — בריטניה", הכיר למ' עשה נגיד "בנק ישראל", **משה זנבר**, בימים אלה, בתביעות. הכרה זו פירושה דרישה מ"בנק ישראל" לכיסוי חובות נוספים בבריטניה, בשיעור של חצי מיל' יארד לירות.

ביום החמישי השבוע התכנס לראשונה אסיפת הנושים של בנק "ארץ-ישראל — בריטניה". האסיפה תבחר מפרק קבוע, שיחליף את כונסי-הנכסים הרשמי, וכן תבחר ועדת-ביקורת. באסיפה יכולים להשתתף רק בעלי חוב מוכר. בעל החוב הגדול ביותר כיום הוא "בנק ישראל" עצמו, ששילם כבר כ-400 מיליון לירות לנושים בארץ ובחו"ל.

והנה, באסיפה ישתתף גם עורך-הדין **חיים שטריקס**, נציגו של המפרק ה' בריטי, בהסכמת "בנק ישראל". לחסכם על כך הגיעו בלונדון המפקח-על-הבנקים **ד"ר מאיר חת**, וכונס ומפרק הבנק **יוסף מילוא**, בשיחות עם ראשי ה' "בנק אופ אינגלנד", הלוחץ על ישראל להכרה בנושים הבריטיים.

המשקיעים מכרו חלקם בדימונה

שכן קיים בטכסטיל משבר עולמי, ש' ישפיע קשות על התישלות של "כלל".

שירותי-הנדסה

בגרמניה

חברת "שירותי-הנדסה בישראל" ה' מתכננת את מרוויקט-הענק של "רסקו" באיראן, נכנסה לשותפות עם חברת-בנייה גרמנית גדולה, ויחד הקימו חברה-בת. החברה החדשה תיכנס לעבודות תכנון באיראן, ובעוד איצות שבהן מתקשה החברה הישראלית לקבל עבודות.

פסת ספרים. רק בימים אלה הציעו לכמה מו"לים 50 טון נייר-ציתון להד' פסת ספרים, שכן קיים עתה עודף נייר ציתון ברשות העתונים. הוצאת עם עובד הוציאה לאחרונה את דו"ח אגרנט בכריכה רכה, 5000 טפסים, מכרה אותם ב-10 לירות האחד, כולל לירה רווח. יתר מרכיבי התמחר: נייר — 1.5 לירה לספר; סידור והדפסה וכריכה — 3 לירות; שונות — חצי לירה, ויחד — הוצאות ישירות — 5 לירות לספר. עוד 3.5 לירות עמלה ל' מפיץ, וחצי לירה הנחה עבור קנייה מראש במזומן. לדעת מנכ"ל עם עובד, **נחמן אורי-אלי**, אין הצדקה למחירים הגבוהים הדרשים בישראל עבור ספרים בכריכה רכה.

אלה התפתו על-ידי **מיכאל צור** להש-קיע בחברה 20 מיליון דולר, ואחרי ש' הכניסו כ-14 מיליון דולר פרצה השערות רייה. הם מאיימים בהוצאת ההשקעות, אם לא תחזור "החברה לישראל" ל' הליכים עסקיים נורמליים.

16 שווה 36

או: מחירי הספרים

בימים אלה הופיע סיפרו של ברנס על הק.ג.ב. מחיר הספר בכריכה רכה הוא 16 לירות, או 36 לירות. כלומר, באנגלית 16, בעברית 36. מניין ההפרש העצום?

כמה מוציאים-לאור ידועים קובעים, כי אין כל הבדל בין מחירי הנייר בארץ ובחו"ל. מחיר טונה נייר לספר עברי בארץ הוא 5200 לירות, בלי כל מיסים. יש מו"לים המשתמשים בארץ בנייר עיתון (שמחירו לטון 3600 לירות) להד'

הברון רוזנה

ביטחונות

הברון **אדמונד דה-רוטשילד** מע-רים קשויים על הצלת הבנק של רוזנ-באום בשווייץ. כל מה שדרוש עכשיו הוא הקמת קונסורציום של נושים, ש' יפעיל את הבנק. אולם רוב הנושים, בעיקר "קבוצת ריגר", מתנה את הקמת הקונסורציום בביטול התביעות המשפ'טיות שהגיש הברון נגד רוזנבאום ב' שווייץ. הנימוק: רוזנבאום דרוש להצלת הכספים, ותלונות ניתן יהיה להגיש עבר אחרי-כך.

לברון אומרים כי תמורת ביטול ה' תביעות והקמת הקונסורציום, תתן ממי' שלת ישראל 40 מיליון דולר, והבנק ה' מחוץ ישלם (בעל שליש בבנק של רוזנבאום) יתן גם הוא סכום דומה. עתה דרוש הברון הוכחות כי הבנק יינתן, טוען שהוא חושש כי אחרי שיבטל את התביעות יתברר כי אין כסף, כמובי' טח, וכך יחמוק רוזנבאום מכל עונש. בעלי-המניות של "החברה לישראל" רוצים להחיש את ההליכים, כיוון שמעל לראשם תלוי איום המשקיעים מדרום-אפריקה, שיצאו מן החברה. משקיעים